

7. Олексенко Р. І. (2017). Формування концепції креативної особистості як фактор креативнознанневої економіки в умовах викликів глобалізації // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії, Вип.71. С.118-126.

8. Олексенко Р.І. (2017). Особливості формування світоглядних цінностей креативних підприємців в умовах глобальних викликів та трендів розвитку сучасного світу. Мелітополь: ФОП Однорог Т.В.. 228 s. ISBN 978-617-7566-09-9.

9. Олексенко Р. І. (2019). Підготовка креативно-інноваційних підприємців як драйвер розвитку креативно-знанневої економіки // Тези доповідей II міжнародної науково-практичної конференції «Соціально-економічні проблеми розвитку бізнесу та місцевого самоврядування» ТДАТУ, 13-14 червня. С. – 19-24.

ФЕРМЕРСТВО В УКРАЇНІ: ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ, ПЕРСПЕКТИВИ, ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА

Козир Андрій *E-mail: irina_miss@ukr.net*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Україна з давніх давен славилася родючими землями та працьовитим населенням. Історичними передумовами розвитку фермерського сектору в Україні можна, безумовно, називати працьовитість наших селян, вміння та бажання працювати на рідній землі.

У березні 1992 р. Верховна Рада України ухвалила революційний на той час Земельний кодекс і водночас постанову про прискорення земельної реформи і приватизацію землі, які надали можливість отримання землі колгоспникам, а також працівникам соціальної сфери на селі. Колгоспи й радгоспи були перетворені на колективні сільськогосподарські підприємства (КСП) і розпочався процес паювання земель. Декрет Кабінету Міністрів України про приватизацію земельних ділянок від 26.12.1992 започаткував безоплатну передачу у приватну власність земельних ділянок для ведення особистого підсобного господарства. Саме у цей час розпочався розвиток фермерства у сучасній, незалежній Україні. [1]

В кожній країні та у будь-якому суспільстві сільське господарство є життєво необхідною галуззю економіки, оскільки воно зачіпає інтереси буквально кожної людини. Враховуючи, що сільське господарство є специфічною галуззю господарського комплексу, його раціональна підтримка є одним із основних завдань держави. [3]

Зараз, одним із напрямів структурної перебудови сільського господарства є саме інтенсифікація формування фермерських господарств. До основних причин, що перешкоджають розвитку фермерства є неплатоспроможність, недостатній рівень матеріально-технічного забезпечення та організаційні проблеми. [2]

Для подолання вказаних проблем, необхідне, у тому числі, втручання держави. У 2019 році Уряд України продовжує фокусуватися на підтримці розвитку фермерських господарств та сільськогосподарської кооперації. Так, державна фінансова підтримка фермерства збережена та вдосконалена за основними минулорічними напрямками, а також доповнена новими.

Так, цього року для фермерів та кооперативів передбачена: 90% компенсація вартості дорадчих послуг, 80% компенсація вартості насіння сільськогосподарських рослин вітчизняного виробництва, 70% компенсація кооперативам вартості придбаного вітчизняного обладнання, 40% компенсація вартості придбаної с/г техніки та обладнання вітчизняного виробництва, здешевлення кредитів, бюджетна субсидія на 1 гектар новоствореним фермерським господарствам та бюджетна субсидія на 1 члена новоствореного фермерського господарства. [4]

У державному бюджеті на 2019 рік передбачено 800 млн. грн. на розвиток фермерських господарств для часткової компенсації вартості закупленого насіння сільськогосподарських рослин вітчизняної селекції та надання консультативних послуг, фінансової підтримки сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів, часткової компенсації (15%) вартості придбаної сільськогосподарської техніки та обладнання вітчизняного виробництва, а також для здешевлення кредитів. [4]

Список використаних джерел:

1. Застрожнікова І.В. Історичні аспекти державного регулювання сільського господарства України / Міністерство фінансів України, Академія фінансового управління, науково-дослідний інститут. Наукові праці НДФІ, науковий збірник, випуск 4 (61) 2012. – с.37-40.

2. Застрожніков А. Г., Застрожнікова І.В. Місце і роль фермерських господарств в системі агробізнесу / А. Г. Застрожніков, І.В. Застрожнікова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – Мелітополь : Люкс, 2010. – № 2. – С. 106– 116.

3. Застрожніков А.Г., Застрожнікова І.В. Державна підтримка інфраструктури села, як передумова сталого розвитку сільського господарства країни / А.Г. Застрожніков, І.В. Застрожнікова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки) / За ред. М.Ф. Кропивка. – Мелітополь: Вид-во Мелітопольська типографія «Люкс», 2016. - №1, – с.148-152.

4. Офіційний сайт Міністерства аграрної політики. Точка доступу. http://minagro.gov.ua/uk/support_apk?tid_hierachy=1395

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИРІШЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ

Коцюба С.І., lena.kompas@ukr.net

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Відповідно до ст. 158 Земельного кодексу України, земельні спори вирішуються не лише судом, а і органами місцевого самоврядування та виконавчої влади з питань земельних ресурсів:

«1. Земельні спори вирішуються судами, органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади з питань земельних ресурсів.

2. Виключно судом вирішуються земельні спори з приводу володіння, користування і розпорядження земельними ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, а також спори щодо розмежування територій сіл, селищ, міст, районів та областей.

3. Органи місцевого самоврядування вирішують земельні спори у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, та додержання громадянами правил добросусідства, а також спори щодо розмежування меж районів у містах.

4. Органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів вирішують земельні спори щодо меж земельних ділянок за межами населених пунктів, розташування обмежень у використанні земель та земельних сервітутів.

5. У разі незгоди власників землі або землекористувачів з рішенням органів місцевого самоврядування, органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів спір вирішується судом [1]»